

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **XXX**
st. příslušnost: XXX
t. č. ZZC Bělá Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2024, č. j. KRPB-245913-75/ČJ-2023-060022-Z,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2024, č. j. KRPB-245913-75/ČJ-2023-060022-Z, *se ruší.*
- II. Žalobkyni *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná již potřetí prodloužila zajištění žalobkyně za účelem jejího předání do Rumunska podle nařízení Dublin III. Podle soudu však zajištění žalobkyně tentokrát nemohlo pokračovat. V jiném řízení totiž Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání žalobkyně do Rumunska. Trvající zajištění žalobkyně v tomto případě odporuje pravidlům unijního práva.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně je zajištěná již od 7. 12. 2023. Účelem jejího zajištění je předání do Rumunska podle nařízení Dublin III. Podle informací ze systému EURODAC totiž žalobkyně dříve v Rumunsku požádala o mezinárodní ochranu. Své zajištění a jeho prodloužení už třikrát neúspěšně napadla žalobou. Soud však nepovažoval za důvodné její námitky týkající se zejména nedostatků rumunského azylového systému, nevyhovujícího způsobu posouzení alternativ k detenci či celkové délky zajištění.
3. Z pohledu přezkumu nyní napadeného rozhodnutí má význam zejména procesní vývoj v řízení o předání žalobkyně vedeném Ministerstvem vnitra. Ministerstvo nejprve dne 13. 12. 2023 zaslalo Rumunsku žádost o převzetí žalobkyně zpět. Rumunsko dne 18. 12. 2023 souhlasilo. Na základě této akceptace a dříve nalezené shody v systému EURODAC ministerstvo dne 2. 1. 2024 vydalo rozhodnutí č. j. OAM-1679/DS-D03-D06-2023, podle kterého určilo Rumunsko za stát příslušný pro posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.
4. Jak žalovaná popisuje v rozhodnutí, které žalobkyně nyní napadá žalobou, proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku. Krajský soud v Praze dne 8. 2. 2024 žalobě přiznal odkladný účinek. A rozsudkem ze dne 12. 3. 2024, č. j. 42 Az 1/2024-44, rozhodnutí ministerstva o předání žalobkyně zrušil. Ministerstvo poté dne 3. 4. 2024 vydalo nové rozhodnutí o přemístění žalobkyně. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 4. 2024.
5. Žalovaná rozhodovala o prodloužení zajištění žalobkyně v době, kdy žalobkyni běžela lhůta pro podání žaloby proti novému rozhodnutí o přemístění. Dne 18. 4. 2024 napadeným rozhodnutím č. j. KRPB-245913-75/ČJ-2023-060022-Z žalovaná prodloužila zajištění žalobkyně o 13 dnů, do 2. 5. 2024 („rozhodnutí žalované“). V rozhodnutí žalované se uvádí, že žalobkyně má 15 dnů na podání žaloby proti novému rozhodnutí o přemístění spolu s případným návrhem na přiznání odkladného účinku této žalobě. Pokud soud nevyhoví tomuto návrhu, skončí odkladný účinek žaloby a v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III začne běžet šestitýdenní lhůta pro realizaci transferu žalobkyně do Rumunska.
6. Dne 16. 4. 2024 žalovaná zároveň obdržela informaci od ministerstva o tom, že dne 29. 4. 2024 se má realizovat transfer žalobkyně do Rumunska. S ohledem na tuto informaci a s přihlédnutím k tomu, že v době rozhodování žalované o prodloužení zajištění žalobkyně nebylo zřejmé, zda žalobkyně podá žalobu proti rozhodnutí o přemístění, žalovaná prodloužila dobu zajištění o 13 dnů.
7. Ze žaloby plyne – a žalovaná to nezpochybnila – že dne 18. 4. 2024 žalobkyně podala žalobu proti novému rozhodnutí ministerstva o přemístění ze dne 3. 4. 2024.

III. Žalobní námitky

8. Žalobkyně nově namítá zejména to, že je nezletilým dítětem bez doprovodu. Ve skutečnosti se narodila dne 16. 12. 2006. K chybě došlo v důsledku toho, že správní orgány nezohlednily rozdílný etiopský kalendář používaný v Eritrei. Podle něj se narodila dne 7. Tahas (čtvrtý měsíc ze 13) roku 1999, což odpovídá dni 16. 12. 2006 podle gregoriánského kalendáře. Žalovaná tedy pochybila, pokud se otázkou věku žalobkyně blíže nezabývala a nezacházela s ní jako s nezletilou. Na to, že je nezletilá, žalobkyně upozorňovala již ministerstvo při pohovoru v prosinci 2023. Ministerstvo však považovalo její tvrzení za účelová. Zda je

žadatel o mezinárodní ochranu nezletilý, přitom má vliv nejenom na určení příslušného státu podle nařízení Dublin III, ale také na možnost a délku jeho zajištění. Rumunsko by v tomto případě vůbec nemělo mít příslušnost.

9. Kromě toho žalovaná podle žalobkyně dostatečně nepopsala kroky, které činí za účelem realizace transferu. Pouze opakovaně a bez řádného důvodu prodlužuje zajištění žalobkyně. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by u ní existovalo nebezpečí útěku. Plně by respektovala uloženou alternativu a vyčkala by na výsledek rozhodnutí o přemístění. Žalobkyně nemá kam jít.
10. Dále v žalobě žalobkyně vznáší stejné námitky, na které již několikrát dostala odpověď od zdejšího soudu. Zejména namítá, že rumunský azylový systém trpí nedostatky, že se žalovaná nedostatečně zabývala alternativami k detenci, že Česká republika nevyužila možnost diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, nebo že si žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro rozhodnutí o opětovném prodloužení zajištění.
11. V závěru žaloby žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku její žalobě.

IV. Vyjádření žalované

12. Tvrzení žalobkyně o její nezletilosti žalovaná považuje za účelové. Žalobkyně tvrdí, že je jí 16 let, přestože ve správním řízení uvedla jako datum svého narození 6. 12. 1993. Při podání vysvětlení žalobkyně na otázku, jaké má vzdělání, odpověděla, že má základní vzdělání, 12 tříd bez maturity.
13. Vzdělávací systém Etiopie je podle veřejně dostupných informací čtyřstupňový. Základní vzdělání je pro děti od sedmi let a dělí se na osm stupňů. Na to navazuje středoškolské vzdělání, které se dělí na stupně 9-10 (první cyklus) a předuniverzitní studium, které se označuje jako stupeň 11-12 (druhý cyklus). Pokud žalobkyně započala školní docházku v sedmi letech a při podání vysvětlení tvrdila, že má vychozených 12 školních tříd, v době podání vysvětlení jí muselo být minimálně 19 let. To za předpokladu, že by přicestovala do Evropy ihned po ukončení školní docházky. Pokud by žalobkyni mělo být 16 let, jak tvrdí, musela by začít chodit do školy ve čtyřech letech, což je v rozporu s veřejně dostupnými informacemi o etiopském vzdělávacím systému.
14. Ve vztahu ke zbylým námitkám žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí.

V. Posouzení věci

15. Žaloba je důvodná.

16. Soud má povinnost postupovat při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince, resp. o prodloužení tohoto zajištění v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něj plyne, že soud v těchto věcech musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné v žalobě. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního). Soud má povinnost identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
17. Stežejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je, že zajištění sleduje určitý účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají (viz čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III).
18. Soud při přezkumu třetího rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně dospěl k závěru, že v zajištění žalobkyně není možné pokračovat. Odporuje pravidlům, která pro možnou délku zajištění plynou z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
19. Nařízení Dublin III výslovně nestanoví maximální přípustnou dobu trvání zajištění cizince. V prvním pododstavci čl. 28 odst. 3 pouze obecně říká, že zajištění musí být *co nejkratší*. A nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k provedení požadovaných správních řízení do doby přemístění do příslušného státu.
20. V dalších pododstavcích pak stanovuje konkrétní lhůty, ve kterých musí příslušný orgán členského státu uskutečnit jednotlivé úkony vedoucí k přemístění. Lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tuto odpověď musí dostat do dvou týdnů od obdržení žádosti. Nedostane-li ji v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. To má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
21. Podle třetího pododstavce se přemístění zajištěného cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a (1) *nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo* (2) *od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.*
22. Po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět (jeden měsíc), respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů) již nelze cizince dále zajišťovat (čl. 28 odst. 3 čtvrtý pododstavec nařízení Dublin III).

23. Nařízení Dublin III tedy stanoví poměrně přísná pravidla pro omezení svobody cizince, o jehož předání do jiného členského státu se vede řízení. Pouhé nedodržení administrativních povinností v podobě respektování konkrétních lhůt pro jednotlivé procesní úkony pak automaticky vede k tomu, že v zajištění cizince není možné pokračovat.
24. V případě žalobkyně přitom nastala situace, se kterou podle soudu nařízení Dublin III ve skutečnosti nepočítá. Pokud došlo ke zrušení původního rozhodnutí ministerstva o předání žalobkyně do Rumunska, musí ministerstvo o jejím předání rozhodovat znovu. Je však otázkou, jaký dopad má takový procesní vývoj na běh lhůt podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. A v konečném důsledku i na možnost pokračovat v zajištění žalobkyně. S ohledem na význam práva na osobní svobodu, které je zde ve hře, má soud za to, že toto ustanovení je nutné vyložit takto: *dojde-li ke zrušení rozhodnutí o předání v rámci soudního přezkumu, pak nelze v zajištění cizince pokračovat.*
25. Třetí pododstavec čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III totiž operuje pouze se dvěma výše uvedenými variantami. Závisí na tom, zda cizinec podá žalobu proti přemístění nebo nikoli.
26. První varianta, která se uplatní, pokud cizinec žalobu nepodá, počítá tím, že k realizaci přemístění musí dojít do šesti týdnů ode dne akceptace.
27. Druhá varianta dopadá na situaci, že cizinec podá žalobu proti přemístění. V tomto případě pak můžou nastat tři různé scénáře: (i) spolu se žalobou cizinec nepodá návrh na přiznání odkladného účinku – pak se šestitýdenní lhůta pro přemístění i nadále počítá ode dne akceptace; (ii) cizinec podá žalobu s návrhem na odkladný účinek, ale soud tomuto návrhu nevyhoví – v tomto případě se šestitýdenní lhůta počítá od právní moci usnesení o nepřiznání odkladného účinku; (iii) cizinec podá žalobu s návrhem na odkladný účinek, kterému soud vyhoví, ale poté žalobu zamítne – zde se bude šestitýdenní lhůta počítat od právní moci rozsudku o zamítnutí žaloby. Se zamítnutím žaloby totiž skončí odkladný účinek opravného prostředku ve smyslu čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III. Odpadne tak poslední překážka pro přemístění.
28. S jinými variantami možného trvání zajištění či jinou časovou procesní posloupností třetí pododstavec čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III nepočítá.
29. Situace žalobkyně přitom nespadá ani pod jednu z uvedených variant. V jejím případě totiž krajský soud nejprve přiznal žalobě odkladný účinek a poté zrušil rozhodnutí o přemístění. Žalobkyně se tedy ocitla opět ve fázi, že o jejím předání vůbec nebylo rozhodnuto. Přestože už několik měsíců strávila v zajištění.
30. Smyslem a účelem šestitýdenní lhůty – a odložení počátku jejího běhu na skončení odkladného účinku opravného prostředku podaného proti rozhodnutí o přemístění – je, aby měl příslušný státní orgán dostatek prostoru k realizaci samotného přemístění poté, co odpadne i *poslední překážka, která tomuto přemístění brání.* To potvrzuje Soudní dvůr: „Dokud má odvolání nebo žádost o přezkum podaná proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek, je pojmově nemožné provést přemístění, což je důvod k tomu, proč lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat v tomto případě teprve tehdy, když je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, a to ode dne, kdy skončil tento odkladný účinek.“ (rozsudek ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, *Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket*, bod 55).
31. *Počátek běhu šestitýdenní lhůty se tedy vždy váže na odpadnutí konkrétní překážky bránící přemístění* – první z nich je moment vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět ze

strany jiného členského státu. A druhou je pak trvající odkladný účinek opravného prostředku. Jiný moment, od něž by se běh této šestitýdenní lhůty měl odvíjet, nařízení Dublin III nezná.

32. Pokud soud zruší rozhodnutí o předání a ministerstvo kvůli tomu musí vydat nové rozhodnutí, pak nelze z čl. 28 dovodit, že by se právní mocí rozsudku soudu znovu rozběhla ona šestitýdenní lhůta, jejíž běh by se dokonce opětovně přerušoval případným podáním žaloby s návrhem na odklad (viz také bod 34 níže). Slova „od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3“ totiž s ohledem na výše uvedený smysl a účel šestitýdenní lhůty, který potvrdil i Soudní dvůr, nelze vykládat jen jazykově a podřadit pod ně i dopady rozsudku, který ruší rozhodnutí ministerstva o předání. Právní mocí takového rozsudku totiž *nedochází k odpadnutí překážky přemístění*. Ta naopak vzniká. Řízení o přemístění se vrací do své dřívější fáze. O přemístění je třeba znovu rozhodnout.
33. A protože v této situaci tedy vůbec nenastane moment, který by ve smyslu mechanismu nastaveného nařízením Dublin III finálně ukončoval odkladný účinek opravného prostředku a znamenal by odpadnutí poslední překážky bránící přemístění (tj. druhá z přípustných variant), pak tu podle soudu není jiné řešení, než že se uplatní první varianta plynoucí z třetího pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Počátek běhu šestitýdenní lhůty lze v takovém případě vázat pouze na akceptaci dožádaného státu. K ní zde došlo 18. 12. 2023. Šestitýdenní lhůta pro další možné zajištění žalobkyně tedy ve výsledku skončila 29. 1. 2024.
34. Jiné výkladové možnosti čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III podle soudu neumožňuje. Soud si přitom nemůže jinou lhůtu „vymyslet“. Čtvrtý pododstavec čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III pak jednoznačně říká, že pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené ve třetím pododstavci, pak nesmí být osoba dále zajištěna. To se přesně ve světle výše popsaného výkladu stalo v případě žalobkyně. Soud opakuje, že je v tomto kontextu třeba odmítnout výklad, že by se v těchto případech šestitýdenní lhůta po právní moci zrušujícího rozsudku znovu rozbíhala, a poté opět přerušovala po podání žaloby proti novému rozhodnutí o přemístění s návrhem na přiznání odkladného účinku, tj. ve scénářích (ii) a (iii) uvedených v bodě 27 výše. Takový výklad z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III podle soudu neplyne.
35. Soud si uvědomuje, že tento výklad je velmi přísný. Podá-li totiž cizinec proti rozhodnutí o přemístění úspěšnou žalobu, pak už prakticky není možné šestitýdenní lhůtu běžící od akceptace stihnout. Jednou z příčin je i procesní nastavení soudního přezkumu rozhodnutí o předání. Pokud by ale v této situaci bylo možné ponechat cizince v zajištění, celková doba omezení jeho osobní svobody by pak mohla trvat nepřiměřeně dlouho. A to pouze v důsledku pochybení správního orgánu při vydávání rozhodnutí o předání, které musel korigovat soud.
36. Ve výše citovaném rozsudku *Mohammad Khir Amayry* Soudní dvůr připomněl, že čtvrtý odstavec čl. 28 nařízení Dublin III ukládá členským státům povinnost dodržet ustanovení přijímací směrnice (směrnice 2013/33/EU). Ta upravuje zajištění a související záruky u žadatelů o mezinárodní ochranu. Zejména jde o čl. 9 odst. 1 této směrnice, z něhož vyplývá, že *správní řízení týkající se důvodů zajištění musí být vedena s náležitou péčí* (viz bod 42 citovaného rozsudku). Toto ustanovení zároveň stanoví, že „[z]poždění, k nimž dojde během správních řízení a jež nejsou zaviněna žadatelem, nemohou být důvodem pro to, aby byl žadatel nadále zajištěn.“ Podle Soudního dvora „je tak na příslušném orgánu, aby pod

dohledem vnitrostátních soudů vedl řízení o přemístění náležitě a neprodlužoval zajištění na dobu přesahující čas nezbytný pro toto řízení, který se posuzuje s ohledem na konkrétní požadavky uvedeného řízení v každém jednotlivém případě.“ (viz bod 44 rozsudku *Mohammad Khir Amayry*).

37. Výše zmíněný čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice a navazující judikatura Soudního dvora (viz také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 16. 2. 2016 ve věci C-601/15 PPU, *J. N. v. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie*) jsou vlastně jen promítnutím dlouholeté judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech, který se tu též použije. Podle štrasburské judikatury jakékoli zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) bude zákonné pouze po dobu, po kterou probíhá řízení o vyhoštění či předání. Pokud se takové řízení nebude vést s náležitou pečlivostí, zajištění tím přestane být přípustné (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 5. 2016 ve věci *J. N. proti Spojenému království*, stížnost č. 37289/12, § 82 a tam citovanou judikaturu).
38. V případě žalobkyně je přitom zřejmé, že Ministerstvo vnitra v řízení o přemístění nepostupovalo pečlivě. Jeho rozhodnutí musel zrušit soud. K prodloužení zajištění žalobkyně pak žalovaná musela přistoupit pouze v důsledku tohoto vadného postupu ministerstva. To ale podle soudu odporuje smyslu čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice, čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech, jakož i čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Cizinec jednoduše nemůže na nezákonný postup správního orgánu doplatit omezením vlastní svobody.
39. Pokud tedy dojde k situaci, ve které soud po přiznání odkladného účinku žalobě podané proti rozhodnutí o předání toto rozhodnutí zruší, pak lze sice dále pokračovat v řízení o předání. Nelze však za tímto účelem pokračovat v zajištění cizince. Rozhodnutí žalované, která zajištění žalobkyně opětovně prodloužila, je tedy nezákonné. Zajištění žalobkyně by žalovaná měla neprodleně ukončit.
40. S ohledem na uvedený důvod pro zrušení rozhodnutí žalované soud považuje za nadbytečné zabývat se ostatními žalobními námitkami.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně je nezákonné. Odporuje čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice ve spojení s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech. Proto ho zrušil. Podle § 129 odst. 7 věta třetí zákona o pobytu cizinců je v řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil, aniž by současně věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí o zajištění v tomto případě z povahy věci znamená ukončení řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, bod 30).
42. Nutno připomenout, že podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *musí* žalovaná zajištění bez zbytečného odkladu ukončit, rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince. Povinnost propustit cizince přitom vzniká vyhlášením zrušujícího rozsudku.
43. Žalobkyně měla ve věci úspěch a vzniklo jí právo na náhradu nákladů řízení. Žádné však nevyčíslila. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná úspěšná

nebyla. Právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního).

44. Pro úplnost soud dodává, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho přiznání by vedlo k nutnosti žalobkyni propustit. Tím by se popíral smysl soudního přezkumu zajištění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 10. května 2024

Martin Kopa
samosoudce